

Audycja nr. 263 Temat: „Czy okup Jezusa był ofiarą za grzech Adama”. 24 Wrzesień 2023

Drodzy słuchacze i przyjaciele Słowa Bożego. Audycja „Wczoraj, dziś i na wieki”, wita was serdecznie. Ireneusz Kołacz, Piotr Ambruszkiewicz i Tadeusz Żurek w oparciu o Pismo Św., postarają się przy łasce i pomocy Bożej przedstawić bardzo ważny temat Słowa Bożego, który odpowiada nam na pytanie: **„Czy okup Jezusa był ofiarą za grzech Adama?”**. Słowo „okup” w Starym Testamencie nie jest użyte w tak wyraźnym znaczeniu jak w Nowym Testamencie. W Starym Test., Słowo to tłumaczone jest z hebrajskiego słowa „kopher” i oznacza „przykrycie” lub „osłonę”, jak czytamy: *„Bezbożnik będzie okupem za sprawiedliwego”*. Ks. Przep., 21: 18. - Na świecie nigdy nie żyło dużo ludzi sprawiedliwych i na ogół byli oni niedoceniani przez społeczności, w których byli znani. Dzisiaj również żyją tacy między nami, na których świat nie zwraca zbyt uwagi i często są oni cichym pośmiewiskiem i urąganiem. Prawa w społeczeństwach są ustalane dla ludzi, a nie dla świętych, ale one poniekąd są również osłoną dla ludu Bożego, gdyż nikomu nie wolno dzisiaj szkodzić ani oficjalnie używać przezwisk, które mogą ranić charakter człowieka.

W Ps. 49: 8-10, czytamy głębokie słowa psalmisty, że: *„Brata żadnym sposobem nie wykupi człowiek, ani też nie da Bogu za niego okupu, bo okup za duszę jest zbyt drogi i nie wystarczy nigdy by (on) mógł żyć dalej na zawsze i nie oglądał grobu”*. Ponieważ wszystkie pokolenia ludzkie, od naszego protoplasty Adama włącznie są grzeszne, dlatego żaden nie może stanąć przed sprawiedliwym Bogiem, aby usprawiedliwić siebie lub swego brata, czyli drugiej osoby. W tym tekście słowo „okup” mieści w sobie myśl podobną, jaka znajduje się w Nowym Test., i wskazuje, że aby można dać okup za drugą osobę, należy być doskonałym i sprawiedliwym, jakim nie był nikt z ludzi, oprócz człowieka Chrystusa Jezusa, który był święty, niewinny, odłączony od grzeszników. *„Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który siebie samego złożył, jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie”*. 1 Tym 2:5-6. Słowo greckie użyte w Nowym Test., Na określenie okupu jest bardzo wyraźne i oznacza ono **równoważną cenę**. Myślą tego jest, że coś zostało stracone i potrzebuje odkupienia, a rzecz, która mogłaby stać się okupem, musi posiadać taką samą wartość jak rzecz stracona.

Rzecz, którą Adam stracił dla siebie i dla całego swojego potomstwa, było **prawo do życia doskonałego człowieka**. BÓG obdarzył Adama przywilejem życia wiecznego, pod warunkiem, że będzie posłuszny i wierny swojemu Stwórcy. **Grzechem Adama było właśnie to nieposłuszeństwo i niewierność, a karą za to była śmierć**, jak czytamy: *„Z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz”*. Ks. Rodz., 2:17. Dzieci Adamowe rodziły się już po jego utracie prawa do życia, dlatego on mógł im dać tylko to, co sam posiadał; to jest umierającą naturę. Dlatego Ap. Paweł pisze: *„Przeto jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła, bo wszyscy zgrzeszyli”*. Rzym., 5:12. Bóg wskazuje w swoim Słowie, że chociaż jest miłosierny i chce przyjąć ponownie wszystkich chętnych i posłusznych ludzi pod swoją szczególną opiekę, to jednak musi zachować powagę swego własnego prawa i nie może odsunąć wyroku śmierci inaczej, jak tylko na postanowionych warunkach, czyli za pomocą „okupu”. Gdyby Adam został wykupiony z pod wyroku śmierci, wtedy sprawiedliwość dawałaby odkupicielowi prawo podniesienia Adama i jego potomstwa do życia wiecznego.

Lecz odkupiciel nie mógł być znaleziony pomiędzy ludźmi, ponieważ wszyscy byli grzeszni i zarażeni grzechem – nie było ani jednego doskonałego. Dlatego właśnie była konieczność Boskiego zarządzenia, zesłania swego jednorodzonego Syna, aby był Odkupicielem Adama i jego potomstwa, a jednocześnie,

aby stał się odnowicielem wszystkiego, co przez nieposłuszeństwo Adama utraciło swoją doskonałość. Do wykonania tego wielkiego zamysłu, BÓG wystawił wielką nagrodę chwały, czci i nieśmiertelności. Syn Boży Logos, jako „początek stworzenia Bożego”, „pierworodny wszystkich rzeczy stworzonych”, przyjął to Boskie zarządzenie chętnie i sam się uniżył. Obj., 3: 14, Kol., 1: 15. Pozostawiając niebo i chwałę swego wysokiego stanowiska na poziomie duchowym, stał się ciałem, aby „z łaski Bożej za wszystkich śmierci skosztować”, jako Odkupiciel Adama. Hebr., 2:9. - Św. Paweł mówi nam o Jezusie jako o tym, Który „usiadł na prawicy tronu Bożego”, (hebr. 12:2) oczekując, aż nadejdzie czas, w którym będzie błogosławił Adama i jego potomstwo, za które umarł, oczekując, aż Ojciec Święty w słusznym czasie, po wybraniu z ludzkości swojego wiernego Kościoła, podda Mu wszystkie rzeczy, aby mógł panować przez tysiąc lat, w celu podniesienia i błogosławienia tych, za których umarł.

Wiemy, że Adam, przed przestąpieniem Bożego prawa był człowiekiem doskonałym, będąc przed upadkiem w harmonii i społeczności z Bogiem, był również mało mniejszym od aniołów, ukoronowany chwałą i cziłą ludzkiej doskonałości, dlatego ten, który mógł go odkupić, musiał posiadać te same kwalifikacje. Musiał być człowiekiem doskonałym, w którym obraz i podobieństwo Boże było zupełne. Musiał być święty, niewinny, niepokalany, odłączony od grzeszników i w zupełnej społeczności z Bogiem. Wszystkim tym wymaganiom dorównał człowiek Chrystus Jezus, kiedy doszedł do pełnoletności w trzydziestym roku swego życia. W tym czasie, w rzece Jordan przyjął chrzest, dając siebie na okup za cały rodzaj ludzki, aby to było świadectwem w słusznym czasie, jak czytamy w 1 Tym 2:6. „Siebie samego złożył, jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie”. - W prawie Mojżeszowym śmierć cielca nie mogła nigdy zgładzić grzechów na zawsze, ani nie mogła tego dokonać śmierć duchowej istoty anielskiej. Według Boskiego zarządzenia, Odkupicielem mógł być tylko ktoś, kto posiadał taką samą wartość jak ten, który miał być odkupiony: Jezus właśnie odpowiadał tym warunkom i On został Odkupicielem Adama i całego jego potomstwa.

W międzyczasie rozwija się inny zarys Bożego Planu; doprowadzenia ludzkości do doskonałości i do życia wiecznego. Mocą Bożego postanowienia, określona liczba potomstwa Adamowego może obecnie stać się uczestnikami z Jezusem w cierpieniach, a w przyszłości w chwale. Ten zarys Bożego Planu nie obejmuje dostarczenia OKUPU, gdyż ten został już dostarczony w śmierci Jezusa i BÓG przyjął go, jako wystarczający. Celem Bożego Planu jest również przygotowanie odpowiedniej klasy dzieci Bożych, która będzie wraz z Jezusem Chrystusem uwielbiona przez Boga i przygotowana do pracy restytucyjnej w tysiącletnim okresie naprawy wszystkiego, co zostało zarażone grzechem nieposłuszeństwa Adamowego. - Ap, Paweł w liście do Rzym., 8: 14-17, informuje nas, że ci, których prowadzi Duch Boży, są dziećmi Bożymi, i dalej czytamy: „A jeśli dziećmi, to i dziedzicami, dziedzicami Bożymi, a współdziedzicami Chrystusa, jeśli tylko razem z nim cierpimy, abyśmy także razem z nim uwielbieni byli”. - Jest oczywiste, że „ofiara za grzech”, nie powinna być mieszana z „okupem”, ponieważ okup był złożony przez Jezusa, zanim współdziedzice Chrystusa zostali zaproszeni do udziału z Jezusem w ofierze.

Dzień Pojednania w narodzie Izraelskim był figurą na całe dzieło i działalność „ofiary za grzech”, która miała początek w osobie Jezusa. Śmierć Jezusa była pokazana w zabiciu cielca w Dniu Pojednania. Tą wielką ofiarą za grzech była ofiara dokonana przez Jezusa, który ofiarował samego siebie. On był jednocześnie Kapłanem Bożym, oraz dobrowolną Ofiarą. Zasługa tej ofiary mogła być zastosowana za cały lud, lecz gdyby się tak stało, to nie byłoby miejsca na ofiarę tych, którzy reprezentują kozła Pańskiego, którzy jeżeli okażą się wiernymi w oczach Pańskich, w nagrodę będą „królewskim kapłaństwem w Tysiącleciu. W figurze najwyższy kapłan zastosował zasługę swej ofiary najpierw za

siebie a następnie za dom swój – on sam przedstawia współdziedziczkę Jezusa, która jest Ciałem Chrystusowym a inaczej, Kościołem Bożym. Jego dom przedstawia poświęconych Bogu domowników wiary, którzy jednak nie będą Ciałem Chrystusowym, ale mimo to, będą w niebie na poziomie duchowym: Czytamy o nich w Ks. Obj. 7: 9, „Potem *widziałem, a oto **Tłum Wielki**, którego nikt nie mógł zliczyć, z każdego narodu i ze wszystkich plemion, i ludów, i języków, którzy stali przed tronem i przed Barankiem, odzianych w szaty białe, z palmami w swych rękach*”.

Zasługa ofiary Jezusowej w pierwszej kolejności przypisana jest członkom Kościoła, a następnie tym, którzy tworzą „tłum wielki”. To są ci, którzy poniekąd zaniedbują swoje duchowe poświęcenie się Bogu i przypodobani są do głupich panien, o czym czytamy w Ew. Mat., 25: 1-13, „*Wtedy podobne będzie Królestwo Niebios do dziesięciu panien, które, wzięwszy lampy swoje, wyszły na spotkanie oblubieńca. A pięć z nich było głupich, pięć zaś mądrych. Głupie, bowiem zabrały lampy, ale nie zabrały z sobą oliwy. Mądre zaś zabrały oliwę w naczyniach wraz z lampami swymi. A gdy oblubieniec długo nie nadchodził, zdrzemnęły się wszystkie i zasnęły. Wtem o północy powstał krzyk: Oto oblubieniec, wyjdźcie na spotkanie. Wówczas ocknęły się wszystkie te panny i oporządziły swoje lampy. Głupie zaś rzekły do mądrych: Użycie nam trochę waszej oliwy, gdyż lampy nasze gasną. Na to odpowiedziały mądre: O nie! Gdyż mogłoby nie starczyć i nam i wam; idźcie raczej do sprzedawców i kupcie sobie. A gdy one odeszły kupować, nadszedł oblubieniec i te, które były gotowe, weszły z nim na wesele i zamknęto drzwi. A później nadeszły i pozostałe panny, mówiąc: Panie! Panie! Otwórz nam. On zaś, odpowiadając, rzekł: Zaprawdę powiadam wam, nie znam was*”.

Tak jak mądre panny reprezentują klasę „Kościoła”, tak głupie panny reprezentują klasę „Tłumu Wielkiego”, lub, jak inne wydania Pisma Św., ją określają, klasę „Wielkiego Grona”. – Zasługa Chrystusowa przeznaczona za Adama i jego potomstwo, przechodzi przez członków Kościoła, zanim osiągnie Adama i całej rasy ludzkiej. Członkowie Kościoła otrzymują tą sposobność w tym celu, aby mieć udział wraz z Jezusem w cierpieniu dla sprawiedliwości. Jezus Chrystus przyjmuje poświęcone Bogu istoty czyniąc je częścią swojej ofiary i właśnie dzięki temu Jego zasługa przechodzi do całej ludzkości, aby dać Adamowi i jego potomstwu przywileje restytucji w Tysiącleciu. Jezus wkrótce uzupełni swoje dzieło ofiary i uwielbi tych, którzy z Nim cierpieli. On zastosuje swoją ofiarę, którą dokonał na Kalwarii za całą ludzkość, a którą w wieku Ewangelii wypożyczył Kościołowi. Ofiara ta będzie przekazana sprawiedliwości Bożej na zawsze, jako zupełne zadość uczynienie za grzech pierworodny. - Żegnamy się z wami mili słuchacze zapraszając was ponownie w czwartą sobotę następnego miesiąca. Zapraszamy również na naszą stronę internetową: „Polish Bible Students Association”. Dobranoc.